

Bemærkninger til forslaget

Forslaget er en delvis genfremsættelse af De Konservatives og Venstres beslutningsforslag nr. B 36 fra folketingsåret 1996-97. Der henvises vedrørende beslutningsforslag nr. B 36 til Folketingstidende 1996-97 tillæg A 1210 og 1209, tillæg B 401 og forhandlingerne 1842 og 4687.

Efter de gældende regler yder det offentlige et skattefrit tilskud til delvis dækning af udgifter til sagkyndig bistand, som en skatteyder har afholdt i forbindelse med klage til skatteankenævn eller Landsskatteret eller ved domstolsprøvelse af en sådan sag. For skattepligtige fysiske personer og dødsboer dækkes udgifterne med 38 pct. for udgifter, der er betalt inden udgangen af kalenderåret 2001, og derefter med 32 pct. Omkostningsdækningen ydes med 34 pct. for aktie- og anpartsselskaber m.v. Skatteyderen stilles således nogenlunde, som om denne havde fradragsret for udgiften. Omkostningsdækningen ydes, uanset om skatteyderen vinder eller taber den pågældende sag.

Det foreslås, at dækningsgraden øges til op til 100 pct. i de tilfælde, hvor skatteyderen får helt eller delvist medhold. Det bør være den behandlende instans, som afgør, i hvilken udstrækning den enkelte sag og omfanget af den anvendte sagkyndige bistand er af en sådan karakter, at den bør dækkes med mere end 38 pct. henholdsvis 34 pct. og i givet fald, med hvilken øget procentsats. Som vejledende retningslinjer bør dog gælde, at omkostningsdækning som udgangspunkt altid sker med 100 pct. i sager, hvor skatteyderen helt eller i overvejende grad får medhold, hvis omfanget af de afholdte udgifter til sagkyndig bistand af behandlingsinstansen i øvrigt vurderes som rimelige.

Skattesystemet er efterhånden så omfattende og kompliceret, at almindelige skatteborgere ikke har mulighed for at gennemskue og forstå systemet. Det betyder, at de oftest er nødt til at anvende sagkyndig bistand i tvister med skattemyndighederne. Det gælder, uanset på hvilket niveau i systemet tvisten opstår. Det er derfor rimeligt, at det offentlige i højere grad dækker skatteyderens udgifter til sagkyndig bistand i skattesager. Som reglerne er i dag, er der mange, som

undlader at rejse en sag - også selv om de føler sig rimelig sikre i deres sag - fordi de ikke selv har den fornødne indsigt til at køre sagen og de fornødne økonomiske ressourcer til at indhente sagkyndig bistand.

Ved lov nr. 238 af 2. april 1997 om ændring af skattestyrelsesloven, ligningsloven, statsskatteloven og kildeskatteloven samt om ophævelse af lov om bindende forhåndsbesked om skatte spørgsmål m.v. og omkostningsdækningsloven (Omkostningsdækning i skatteankenævns sager, udvidet adgang til bindende forhåndsbesked og sammenskrivning af skatteprocesslove) blev omkostningsdækningen udvidet til også at omfatte skatteankenævns sager. Der henvises om Folketingets behandling heraf til lovforslag nr. L 121, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A 2818 og 2799, tillæg B 395, tillæg C 324 og forhandlingerne 3211, 4688 og 4876. Inden den nævnte lovændring kunne der alene ydes omkostningsdækning i forbindelse med påklage af en skattesag til Landsskatteretten eller ved domstolsprøvelse heraf.

Forslagsstillerne finder, at den nævnte udvidelse af omkostningsdækningen i 1997 til også at omfatte skatteankenævns sager - et forslag, som også indgik i De Konservatives og Venstres beslutningsforslag nr. B 36 fra folketingsåret 1996-97 - var et skridt i den rigtige retning. En forbedring af borgernes skattemæssige retssikkerhed kræver imidlertid, at det bliver muligt at dække med en større procentsats end den nuværende i de sager, hvor skatteyderen får helt eller delvist medhold.

Den fulde omkostningsdækning skal endvidere sikre en grundigere belysning af sagen og medvirke til, at sagsbehandlingstiden forkortes.

Når den fulde omkostningsdækning også skal gælde klagesager ved skatteankenævnene, som ellers er forpligtet til at fremlægge alle relevante oplysninger - også de, der taler til gunst for skatteyderen - hænger dette sammen med, at skattelovgivningen er så kompliceret, at såvel de kommunale ligningsmyndigheder som skatteankenævnene i mange tilfælde har vanskeligt ved at fortolke lovgivningen. Dette ses bl.a. ved, at en væsentlig andel af afgørelserne truffet af de